

Arrest

nr. 263 745 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 februari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische koerd te zijn, geboren op X 1995 in Kirkuk stad (provincie Kirkuk, Centraal-Irak). U ging tot het eerste middelaar naar school en u begon hierna te werken. U had verschillende jobs, i.c. schoenmaker, in de bouw, timmerman, beveiligingsagent in een zwembad en verkoper van drankjes. U groeide op in Irak samen met uw moeder, N.M.B., en uw broers, Mustafa en Mohammed. Uw ouders scheidden wanneer u amper twee jaar was en uw vader, M.L.E., verhuisde hierop naar Nederland. Hij verzocht er om internationale bescherming en kreeg er de vluchtelingenstatus toegekend. Hij kwam doorheen twintig jaar ongeveer nog drie keer op bezoek in Irak.

Rond uw tien jaar bent u verkracht geweest door uw neef, de zoon van uw oom langs moederskant. Het was een shockerende gebeurtenis maar wanneer u deze herinnering later opnieuw afspeelde in uw hoofd kreeg u er ook genot van. Niet alleen de herinnering aan de verkrachting door uw neef, maar 'jongemannen met mooie lichamen' wonden u in het algemeen op, zo besefte u in de daaropvolgende jaren. U had voor de eerste keer gemeenschap - met wederzijdse toestemming - op uw achttien jaar met een andere neef, de zoon van uw tante langs moederszijde. Dit gebeurde op het dak van uw huis waar u toen, samen met al jullie andere familieleden, de nacht doorbracht. Vanaf dit moment hadden jullie elke keer, wanneer u en uw neef elkaar zagen, gemeenschap en kreeg u zekerheid omtrent uw geaardheid. Naast de sekuele contacten met uw neef had u in Irak ook frequent gemeenschap met verschillende andere mannen, i.c. [F.], zijnde een klant van de garage waar u werkte, twee mannen die u 'leerde kennen' in het zwembad waar u als bewaker aan het werk was - later werd een van deze twee mannen, i.c. [W.], een frequente 'bed'partner – en uw collega [B.]. Op een dag werden u en [B.] bij hem thuis betrappt door zijn zus. U verliet direct de woning van [B.] en vluchtte naar uw huis. U nam uw paspoort en nationaliteitsbewijs en vluchtte naar uw oom in Kalmhur. Hier bleef u enkele uren voor u 'per direct' wegvluchtte uit Irak.

U verliet Irak op 18 december 2015 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde van Erbil naar Turkije en vervolgde uw weg naar Griekenland. U reisde vervolgens verder naar uw vader in Nederland en vroeg er op 7 maart 2016 internationale bescherming aan. Uw verzoek werd afgewezen door de Nederlandse asiinstanties en kwam naar België. U verzocht hier op 1 augustus 2017 een eerste keer om internationale bescherming. In kader van uw eerste verzoek werd besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dit omwille van de Dublin-procedure. U keerde terug naar Nederland en diende daar achtereenvolgens tweede, derde en vierde verzoek in, d.d. 24 september 2018, 26 oktober 2018 en 11 augustus 2019. Deze verzoeken werden telkens afgewezen. U kwam vervolgens opnieuw naar België en verzocht hier op 3 augustus 2020 een tweede keer om internationale bescherming. U verwijst naar uw seksuele geaardheid en de feiten die u in Irak meemaakte (zie supra). Nadat u en [B.] betrappt werden door [B.] zijn zus zou zij haar vader [J.], een hoog gerankte lijfwacht bij een Koerdische partij, hebben ingelicht. Via uw vader zou u vernomen hebben dat [J.]; de wagen van uw broer beschoten heeft na uw vertrek uit Irak.

U haalde nog aan dat u in Nederland twee relaties had, met [I.] en met [K.] – een transgender. Uw eerste relatie met [I.] liep spaak. Hij was kwaad toen u de relatie stopzette en dreigde ermee foto's en filmpjes van jullie samen naar uw familie in Irak door te sturen. Met [K.] verloopt uw relatie goed, tot op heden vormen jullie een koppel. [K.] verblijft tot op heden in Nederland.

U vreest een terugkeer naar Irak omwille van uw geaardheid. Homoseksualiteit wordt in Irak niet aanvaard, zo stelt u. U heeft ook geen contact meer met uw familie in Irak.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: identiteitskaart (kopie), nationaliteitsbewijs (kopie), documenten in verband met uw asiprocedure of procedures (hij diende 4 keer verzoek in) Nederland (kopie), verblijfskaart van uw vriend "[J.H.]" in Nederland (kopie), een USB stick met filmpjes van u en een persoon al kussend op bed en shisha rokende en screenshots van facebook-berichten, medisch attest betreffende een toekomstige psychologische afspraak (origineel), visitekaartje Arc-En-Ciel (origineel), facebookchatberichten met uw eerste partner "[I.]" in Nederland (facebook screenshots) en foto's met uw partners in Nederland (print foto), een brief van [K.], i.c. [J.H.], aan het CGVS en screenshots van chatberichten tussen uw voormalige partner [I.] en uw familie in Irak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u kampt met psychologische problemen. U verklaarde dat u slaapproblemen heeft, moeite om uw gevoelens te uiten en veel piekert (zie CGVS, p. 21-22). U legt een medisch attest voor ter staving. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit dit document enkel kan worden afgeleid dat u een afspraak heeft voor een toekomstig consult bij een psycholoog (zie stuk in groene map), niets meer en niets minder. Ten tijde van uw persoonlijk onderhoud had dit consult nog niet plaatsgevonden. Dat u een afspraak maakte bij een psycholoog wordt op zich niet betwist. Echter, dit betekent niet dat u ook effectief, zoals u beweert, kampt met psychologische problemen. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt voorts dat u voornamelijk kampt met slaapproblemen en veel piekert (CGVS, p. 21 en 22). U zou ondertussen slaappillen gekregen te hebben van de dokter in het asielcentrum waar u verblijft.

Kan hij voorts nog worden aan toegevoegd dat, ook al zou het vaststaan dat u daadwerkelijk psychologische problemen heeft, uit niets blijkt dat u in een dermate moeilijke mentale toestand verkeert, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt.

U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk in staat hieraan deel te nemen en op een duidelijke manier uw relaas uit de doeken te doen. U haalde overigens ook zelf op geen enkel moment doorheen het onderhoud aan, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat te zijn de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u uitdrukkelijk werd gevraagd naar eventuele elementen die het standaardprocedureverloop in het het gedrang kunnen brengen, haalde u geen dergelijke elementen aan. Evenmin maakte u daar toen melding van psychologische problemen waar u mee kampt (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' in uw administratief dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U haalde aan Irak verlaten te hebben uit vrees voor uw leven. U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw broers of de vader van [B.], en dit omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 30).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit en bijgevolg evenmin aan uw asielaanvraag en beweerde vrees.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de

toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS p. 2), blijkt uit de elementen van uw administratief dossier duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit heeft voorgelegd. U legde enkel kopieën voor van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. Dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dergelijke stukken niet kan worden nagegaan en er derhalve geen bewijswaarde kan worden aan toegekend. U bent overigens ook niet in staat op een éénduidige manier aan te geven waar uw originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs zich bevinden. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u deze stukken in Kirkuk achterliet (CGVS, p. 13). Later verklaarde u dan weer dat u uw identiteitskaart achterliet, maar uw nationaliteitsbewijs en paspoort meenam toen u Irak verliet. Uw nationaliteitsbewijs gaf u af in het kader van uw procedure om internationale bescherming in Nederland. U zou deze terugkrijgen als u een verblijfsvergunning kreeg (CGVS p. 18).

Echter, nergens uit uw Nederlands asiëldossier blijkt dat u daar uw origineel nationaliteitsbewijs heeft afgegeven (zie asiëldossier Nederland in administratief dossier).

Uw paspoort legde u evenmin voor voor de Belgische asiëlinstanties en u bleek evenmin in staat dit onvermogen aan de hand van duidelijke verklaringen te vergoelijken. U verklaarde wel herhaaldelijk dat u met uw paspoort Irak uitreisde. Wat er echter vervolgens met uw paspoort gebeurde, en waarom u het niet kan voorleggen, is geenszins duidelijk. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste verzoek dat u uw paspoort achterliet bij een vriend in Turkije die het vervolgens bezorgde aan uw moeder in Irak (DVZ vragenlijst, eerste verzoek, p. 9). Tijdens uw interview bij de DVZ in kader van uw tweede verzoek verklaarde u dan weer uw paspoort verloren te zijn tijdens de overstek van Turkije naar Griekenland (zie verklaring volgend verzoek, vraag 18). Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS claimde u dan plots dat uw paspoort gestolen werd in een bus in Griekenland (CGVS, p. 19).

U toont uw identiteit niet aan en bent niet in staat uw onvermogen aan de hand van duidelijke verklaringen te rechtvaardigen. Dit alles is niet ernstig.

Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang. Het mag duidelijk zijn dat uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs dienaangaande voor te leggen én uw onvermogen een duidelijke verklaring hiervoor te geven, dan ook een negatieve indicatie inhoudt voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Naast bovenstaande bevindingen dient voorts te worden gewezen op uw vage, weinig doorleefde en stereotiepe verklaringen aangaande (de ontdekking en ontwikkeling van) uw seksuele geaardheid.

U gevraagd hoe u zich voelde in verband met de gewaarwording, en de verdere ontwikkeling van uw geaardheid, antwoordde u steeds ontwijkend en beperkte u zich voornamelijk tot het refereren naar het louter fysieke (seksuele) aspect. Doorheen het hele persoonlijk onderhoud maakt u nergens ook maar enig gewag van echte 'homoseksuele' gevoelens noch blijkt dat uw aantrekking tot mannen zich verder zou uitstrekken dan een louter seksuele drang. U wekt sterk de indruk dat uw interesse in mannen alleen een fysieke kant heeft, en geen psychologische component. Zo verklaarde u telkens wanneer u een jongen zag, seks te willen hebben. Wanneer u volwassener werd, voelde u meer en meer een neiging om "meer seks" te hebben met een jongen (CGVS p. 20). U verklaarde, wanneer u een aantrekkelijke man zag, het gevoel te hebben dat u seksuele gemeenschap met hem wilde hebben, met hem naar bed wou gaan, dat hij u mocht penetreren of dat u seks met hem wou hebben (CGVS, p. 19). Op de vraag of er nooit gevoelens aan te pas kwamen, antwoordde u negatief. Volgens u was alles zonder liefde en gaat het puur over seks omdat iedereen hongerig is (CGVS, p. 20). U verklaarde dan wel dat (dergelijke) gevoelens in Irak taboe zijn en er geen vrijheid hierrond bestaat (CGVS, p. 20). Dat het in een conservatieve samenleving, zoals de Iraakse, niet toegestaan noch aanvaard wordt dergelijke gevoelens te uiten, betekent logischerwijs niet dat u deze gevoelens niet zou / kan hebben.

Wanneer gepolst werd naar uw ervaring met de gewaarwording van uw geaardheid, bleven uw antwoorden weerom steken bij het seksuele. Verder dan verklaren dat u, wanneer u een jongeman zag met een mooi lijf, scenario's creëerde om seks met hem te hebben en dat u verlangde om naar bed met hem te gaan, kwam u niet (CGVS, p. 21). U geconfronteerd met het feit dat u aanhoudend refereert naar het seksuele, en niets meer, bleef u weerom heel erg aan de oppervlakte en kon u nergens concreet uitweiden hieromtrent. U antwoordde vaagweg dat dit effectief zo is, want denken over liefde zou rampzalig zijn (CGVS, p. 21). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd nogmaals gepolst naar uw ervaring als homoseksuele man in Irak, in de periode gaande van de ontdekking van uw geaardheid tot uw vertrek uit uw land. Uw antwoord oversteeg weerom het fysieke niet. U merkte gewoon op dat u graag keek naar uw neef - die u verkracht had - wanneer hij naar het dak ging, zijn T-shirt uit deed en ging sporten. Want toen keek u naar zijn lichaam en wou u graag seks hebben (CGVS, p. 27).

Het mag duidelijk zijn dat uw voortdurende, en expliciete verwijzing naar het fysieke/ seksuele aspect de nodige vragen doet rijzen. Er kan immers verondersteld worden dat de ontdekking en verdere ontwikkeling van een homoseksuele geaardheid gepaard gaat met een scala aan verschillende gevoelens, dit zeker in een overwegend homofoob land waar dit als 'afwijkend' en 'deviant' wordt beschouwd, en dat dit gevoelsmatige aspect dan toch ook ergens in uw antwoorden naar voor zou komen.

U had het doorheen uw persoonlijk onderhoud wel éénmalig over een gevoel van angst wanneer u 'met een man bezig was', angst dat u iets zou kunnen overkomen (CGVS, p. 21). Echter, uw verklaringen over de manier waarop en de plaatsen waar u seksuele betrekkingen zou hebben gehad in Irak – met uw neef op het dak van uw woning in het bijzijn van uw andere familieleden die daar aan het slapen waren, met twee onbekende mannen in een kleedhokje van het zwembad waar u werkte, met uw collega [B.] op uw werkplaats toen u hem, na een arbeidsongeval, hielp en met een 'vriend' in de wagen op een openbare weg (CGVS, p. 20, p. 23 & p. 2 + zie infra) – spreken deze gevoelens van angst ten stelligste tegen. Dat het merendeel van de momenten dat u gemeenschap had met mannen zich in de openbare sfeer afspeelden is geenszins aannemelijk, dit nét gezien de Iraakse context waarin homoseksuele relaties en/of gemeenschap - zoals u zelf trouwens meermaals aanhaalde - tot uw dood zou kunnen leiden (CGVS, p. 23 & p. 30). Dat u bovendien, wanneer u over uw ervaringen en seksuele contacten praatte, ook niet bleek stil te staan bij de inconsistentie van uw verklaringen tart, gezien de context waarin u leefde, verder alle verbeelding (CGVS, p. 26).

U haalde verder nog aan moeite te hebben met het uiten van uw gevoelens. U verwees hier naar de moeilijkheden om in Irak hiervoor begeleiding te zoeken of iemand te vinden om over deze zaken te praten (CGVS, p. 21). Dat het binnen de Iraakse context, waaromtrent homoseksualiteit effectief een groot taboe bestaat, moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens, kan zeker worden aangenomen. Echter, indien u effectief, omwille van uw herkomst uit Irak en de heersende waarden en normen die u daar werden opgelegd, dermate problemen zou hebben om uw (homoseksuele) gevoelens te uiten, mag het wel ten zeerste verbazen dat u, weerom in het licht van de geldende waarden en normen die u in Irak meekreeg, er dan totaal geen moeite mee lijkt te hebben

zonder schroom en herhaaldelijk te verwijzen naar, én u zelfs te beperken tot, het fysieke/ seksuele aspect.

Ook de manier waarop u uw seksualiteit zou hebben beleefd in Irak doet de nodige vragen rijzen.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald vonden het merendeel van uw seksuele contacten plaats in de openbare sfeer, soms in de dichte nabijheid van anderen, waarbij de kans op betrapping heel groot was (zie supra). Ook over de manier waarop uw andere mannen benaderde, dan wel u vergewiste van hun gelijkaardige homoseksuele gevoelens, zijn uw verklaringen opvallend. Blijkt niet alleen dat u zichzelf herhaaldelijk tegenspreekt, sommige van uw verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Zo verklaarde u enerzijds dat u kon weten dat iemand anders homoseksueel is omwille van de blikken en de manier van kijken in elkaars ogen (CGVS, p. 16). Gepeild naar de concrete manier waarop u kan ontdekken dat iemand ook deel uitmaakt van de lgbq-gemeenschap kwam u niet verder dan te herhalen dat dit merkbaar is aan ogen (CGVS, p. 23). Dit strookt evenwel niet met wat u op andere momenten verklaarde.

Wat betreft de manier waarop u tot de vaststelling kwam dat [B.] en [F.] eveneens homoseksueel zijn, beweerde u dan weer dat 'dit moest uittesten'. Uw vriend [B.] 'testte' u door te pas en te onpas zijn geslachtsdeel aan te raken en te kijken wat zijn reactie hierop was. Zo wist u dat hij ook voor de mannen was (CGVS, p. 20). Wat uw situatie met [F.] betreft, merkte u op dat 'men normaal eerst een poging doet en als het lukt, is het goed en indien niet, dan zal de persoon zich wel terugtrekken' (CGVS, p. 24). Los van het feit dat dit compleet indruist tegen uw hierboven aangehaalde beweringen, klemt dit ook volledig met uw beweerde gevoelens van angst en uw beweerde vrees voor uw leven wanneer het zou geweten zijn dat u homoseksueel bent. Ook rekening houdende met de Iraakse context kan het geenszins overtuigen dat u op een dermate expliciete manier zou te werk gaan.

Wat uw collega [N.] betreft, verklaarde u dan weer, helemaal in strijd met uw eerdere beweringen, dat u wist dat hij geen homoseksueel is, simpelweg omdat hij getrouwd was. Dit raakt kan noch wal, temeer daar u ook zelf op een gegeven moment uitdrukkelijk liet optekenen dat iemands burgerlijk staat niets te maken heeft met diens geaardheid. U hiermee geconfronteerd repliceerde u dat hij gewoonweg niet leek op een homo (CGVS, p. 27). Dat homoseksuelen, zoals u met uw uitspraak impliceert, puur op basis van uiterlijke kenmerken kunnen geïdentificeerd worden, houdt logischerwijs weerom geen steek. Dat u, wat [N.] betreft, nog toevoegde dat u geen verdere stappen zette om te weten of hij homoseksueel is omdat u toch geen seksueel contact met hem wou (CGVS, p. 27) – waarmee u bovendien nog maar eens uw eerdere bewering dat je het kan zien in iemands blik tegenspreekt – snijdt evenmin hout.

Het geheel van uw incoherente, tegenstrijdige en opvallende verklaringen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties op verschillende punten niet stroken met de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Nederlandse asielinstanties aflegde.

Zo blijkt u, aangaande uw ontdekking en ontplooiing van uw geaardheid alsook aangaande uw vluchtrelaas, twee compleet andere verhalen te hebben verteld.

Voor het CGVS verklaarde u dat u rond uw tien jaar verkracht werd door uw neef en dat dit een kantelmoment was voor uw bewustwording omtrent uw geaardheid (CGVS, p. 19). Wanneer u terugdacht aan dit moment werd u opgewonden en wou u het gevoel opnieuw beleven. Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd werd hoe u de ontwikkelingen van uw homoseksuele gevoelens ervaarde, antwoordde u dat dit puur ging over uw verkrachting waar u aan terugdacht en dat hieruit alle andere gevoelens ontwikkeld zijn (CGVS, p. 27). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u dat uw bewustwording aangaande uw geaardheid kwam wanneer u samen met andere mannen op de motorfiets zat. Wanneer een man achterop zat bij u op de motor en zijn handen rond u sloeg, wou u seks met hem hebben (zie verklaringen Nederland, toegevoegd aan blauwe map administratief dossier, p. 10). Verder kwam u hier ook op terug wanneer u door de Nederlandse asielinstanties werd gevraagd hoe u de ontwikkelingen van uw homoseksuele gevoelens had ervaren. U antwoordde weer dat dit enkel door het motorrijden

kwam (verklaringen Nederland, p. 12). Over de (beweerde) verkrachting door uw neef repte u met geen woord voor de Nederlandse asielinstanties.

Niet enkel over de bewustwording van uw geaardheid legde u tegenstrijdige verklaringen af maar ook over wat volgt. Zo verklaarde u bij het CGVS dat, toen u in Irak was, niemand op de hoogte was van uw geaardheid (CGVS, p. 22). Nadat u betrappt werd door de zus van [B.] keerde u kort terug naar uw huis en u vertrok u vervolgens direct, op eigen houtje, naar uw oom om van daaruit vervolgens Irak te ontvluchten. Uw familie stelde zich geen vragen bij uw vertrek naar uw oom noch zeiden zij hier iets op (CGVS, p. 26). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaarde u daarentegen dat u, nadat u betrappt werd, uw broer inschakelde omdat u hoopte hulp van hem te krijgen daar hij u in het verleden ook met andere problemen al had geholpen (verklaringen Nederland, p. 7). U vertelde uw broer wat zich had voorgedaan en dat u betrappt werd en herhaalde nogmaals dat u hem op de hoogte stelde uit nood aan steun en hulp bij het vinden van een toevluchtsoord. Dit heeft de problemen vervolgens enkel verergerd. Uw broer stelde uw moeder op de hoogte waarna u met zowel uw broer als uw moeder discussies kreeg. Hierop volgend nam uw familie afstand van u (verklaringen Nederland, p. 7 & p. 17). Vervolgens zou uw moeder u afgezet hebben bij uw oom, een fanatieke salafist (verklaringen Nederland, p. 4). Dit specifieke gegeven betreffende uw oom haalde u op geen enkel moment aan tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Waar u bij het CGVS met geen woord repte over uw hobby/werk als duivenmelker, haalde u tijdens uw onderhoud bij de Nederlandse asielinstanties herhaaldelijk dit gegeven aan en u linkte dit bovendien aan uw homoseksuele activiteiten. Zo verklaarde u in ruil voor duiven seksuele betrekkingen te hebben gehad met een man (verklaringen Nederland, p. 21). Uw werk / hobby als duivenmelker zorgde er, volgens uw verklaringen in Nederland, overigens ook voor dat u aanvankelijk niet op het aanbod van [B.] om naar zijn huis te komen om seksuele betrekking te hebben, zou zijn ingegaan. Uiteindelijk ging u toch naar [B.] zijn huis en liet u uw duiven achter (verklaringen Nederland, p. 4). U expliciet gevraagd naar uw tewerkstellingen en uw leven in Irak vermeldde u ten aanzien van het CGVS nooit iets over uw 'werkzaamheden' met duiven, u sprak wel over uw resem aan andere jobs (CGVS, p. 5) die u linkte aan uw homoseksuele activiteiten. Deze andere jobs, en de 'partners' die u tijdens de uitvoering van deze jobs leerde kennen, kwamen dan weer nergens voor in de verklaringen die u naar voorbracht voor de Nederlandse asielinstanties.

U mag dan wel zowel voor de Nederlandse als voor de Belgische asielinstanties gelijkaardige verklaringen afgelegd hebben over het bestaan van uw vriend [B.], over alle andere mannen en de plaatsen waar u met deze mannen seksuele betrekkingen had, bleek er ook geen consistentie terug te vinden in uw verscheidene verklaringen. Zo had u het voor de Nederlandse asielinstanties over bovengenoemde man met wie u seksuele betrekking had in ruil voor duiven alsook over een man waarmee u gemeenschap had in een voetbalstadion (verklaringen Nederland, p. 21). Echter, over [W.] en de tweede onbekende man waar u seksueel contact mee had in het zwembad, [F.], de klant van de garage en uw neef waarmee u meermaals gemeenschap heeft gehad (CGVS, p. 23) repte u met geen woord bij de Nederlandse asielinstanties. Omgekeerd werd er bij de Belgische instanties door u dan weer niet gesproken over de man met de duiven noch over de man in het voetbalstadion.

Bovenstaande opmerkelijke tegenstrijdigheden zetten de waarachtigheid van uw verklaringen duidelijk verder op de helling. Dat u zowel ten aanzien van de Belgische alsook de Nederlandse asielinstanties verklaarde homoseksueel te zijn, kan hier geen ander licht op werpen. Er kan immers, ingeval uw verklaringen de waarheid betreffen, logischerwijs verondersteld worden dat u dan ook over de ontdekking, de gebeurtenis die hiertoe aanleiding zou gegeven hebben, de partners waarmee u 'relaties' had en de plaatsen waar u deze 'relaties' had, éénsluidende verklaringen zou afleggen.

U werd bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS letterlijk gevraagd of u voor de Nederlandse asielinstanties dezelfde verklaringen aflegde als in België. U antwoordde hierop affirmatief (CGVS, p. 17). Dat u dermate afwijkende verklaringen aflegde en de Belgische asielinstanties nog poogde te misleiden wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd naar uw verklaringen in Nederland – en aldus de kans om spontaan de afwijkende verklaringen aan te passen dan wel aan te geven waarom u in Nederland een andere versie van de feiten gaf, onbenut liet – doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas en beweerde vrees.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden benadrukt dat uw vraag voor internationale bescherming ook in Nederland meermaals werd geweigerd daar uw verklaringen aangaande uw geaardheid, en bijgevolg ook de problemen die u omwille van uw geaardheid zou hebben gekend, ook daar

onaannemelijk en onsamenhangend bevonden zijn. Zo werd er ook in Nederland reeds in het kader van uw eerste verzoek ginds gemotiveerd dat u aanhoudend enkel het louter fysieke / seksuele aspect aanhaalde als identificerend voor uw homoseksuele gerichtheid maar er op geen enkel moment in slaagde consistent of geloofwaardig uit te wijden over uw (bevinding van uw) geaardheid. Uw eerste beroep dat u tegen deze weigeringsbeslissing indiende, d.d. 10 november 2016, werd ongegrond verklaard. Vervolgens werd ook uw hoger beroep, d.d. 6 december 2016, ongegrond verklaard. Uw tweede aanvraag om internationale bescherming, d.d. 11 augustus 2019, werd bij beslissing van 16 januari 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat u hiertegen indiende werd op 10 februari 2020 ook ongegrond verklaard. Na het aanwenden van alle rechtsmiddelen in Nederland heeft u vervolgens Nederland verlaten (zie beslissing Nederland, blauwe map administratief dossier).

Dat u voorts ook voor de Belgische asielinstanties niet in staat bleek coherente, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen aangaande (de ontdekking, ontwikkeling en beleving van) uw homoseksuele geaardheid, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent en de hieraan gelinkte problemen.

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts nog bijkomend onderuit gehaald door de vaststelling dat u ook met betrekking tot de problemen die u in Irak zou hebben gekend voor de Belgische asielinstanties duidelijk niet in staat bleek een éénsluitend verhaal uit de doeken te doen.

Zo verklaarde u voor de DVZ dat de vader van [B.], na uw vertrek, langsging bij uw vader om te melden dat er een groot probleem aan de gang was (verklaringen DVZ volgend verzoek, vraag 5). Wanneer er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepolst werd naar de verdere ontwikkelingen of gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Irak, verklaarde u van niets iets te weten (CGVS, p. 28). Pas nadat u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de DVZ, bevestigde u dit. Echter, nu luidde het dat de vader van [B.] de wagen van uw broer beschoot. Uw broers zouden uw vader hiervan hebben ingelicht die op zijn beurt u hierover informeerde. Over een bezoek van [B.] zijn vader aan uw vader waarbij werd gemeld dat er 'een groot probleem is', had u het nu op geen enkel moment (CGVS p. 27 en 28). Dat u pas na confrontatie deze ernstige feiten vermeld maar dan niet eens in staat blijkt op een coherente manier te vertellen wat er zich precies afspeelde, is allesbehalve aannemelijk.

Dat u tot slot na uw vertrek geen verdere informatie heeft ingewonnen, en hiertoe ook geen enkele poging blijkt te hebben ondernomen, aangaande uw situatie en/of [B.] zijn situatie in Irak (CGVS, p. 29) doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich terdege zou informeren teneinde een zo goed mogelijk zicht te hebben op uw situatie, en eventuele risico's, ingeval van een terugkeer teneinde uw beweerdde vrees zo goed mogelijk te kunnen duiden. Uw complete onwetendheid en nalatigheid u hieromtrent te (proberen) informeren, raken aan de kern van uw relaas en hollen uw geloofwaardigheid verder in ernstige mate uit.

Uw gehele geloofwaardigheid wordt door bovenstaande bevindingen compleet onderuit gehaald. U heeft dan ook geenszins weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legt ook geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. De kopieën van uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs werden hierboven reeds besproken. Los van bovenstaande bevindingen dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat deze stukken zich niet uitspreken over uw geaardheid noch over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerdde te hebben verlaten.

De documenten betreffende uw asielprocedure in Nederland tonen aan dat u ginds (een) verzoek(en) om internationale bescherming indiende, niets meer en niets minder. Uw medisch attest toont voorts enkel aan dat u in de toekomst op gesprek mag bij een psycholoog in België. Dat u tot slot in het bezit bent van een visitekaartje van Arc-En-Ciel, en dit voorlegt, voegt ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Er is geeneens duidelijkheid over de manier waarop u dit kaartje in uw bezit kreeg, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat u persoonlijk met deze organisatie contact had omwille van uw eigen seksuele geaardheid en de problemen die u, omwille van uw geaardheid, in Irak zou hebben gekend.

De prints van foto's van u en uw (ex)-vriendje(s) in Nederland voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wie deze personen zijn met wie u op de foto's staat afgebeeld, is niet duidelijk. Evenmin

blijkt uit deze foto's wat uw band is met deze persoon /personen. De verblijfstitel van, volgens u, uw huidige vriend in Nederland toont aan dat ene [J.H.] een verblijfskaart heeft in Nederland, niets meer niets minder. Dat deze persoon effectief uw huidige partner is. In de brief die uw vriendje opstuurde naar het CGVS valt te lezen hoe jullie elkaar hebben leren kennen en vraagt hij ons u te helpen met het toekennen van internationale bescherming. Deze brief voegt ook niets wezenlijks toe. Opnieuw moet worden opgemerkt dat uit deze stukken op geen enkele manier kan worden afgeleid wie deze [J.H.] / [K.] is noch wat uw band met deze persoon is. Dat het hier aldus effectief om uw huidige partner gaat, blijkt uit niets. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat het voorgelegd schrijven eender wie kan zijn opgesteld en, gezien het een subjectieve karakter, dan ook geen bewijswaarde heeft.

U legde nog een USB stick voor waar dezelfde foto's (zie supra) in kleur op staan en enkele video's met een man, volgens u betreft het uw ex-vriendje "[I.]" uit Nederland. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of hier beeldmateriaal van seksuele handelingen bij zat en u antwoordde affirmatief (CGVS, p. 16). Er dient hierbij te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in dit geval paragraaf 72 van arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, dat richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, het volgende blijkt: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests" om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen." Bijgevolg aanvaardt het Commissariaat-generaal zulk videomateriaal niet als geldig bewijselement om uw seksuele oriëntatie te staven.

De gesprekken op facebook met uw (beweerde) ex-vriendje "[I.]" in Nederland voegen evenmin iets wezenlijks toe aan uw relaas. Dergelijke gesprekken kunnen eveneens makkelijk gemanipuleerd worden en er kan dan ook geen bewijswaarde aan worden toegekend. Dat het hier om gesprekken gaat tussen u en de persoon met wie u op de foto's, die u voorlegde (zie supra), staat afgebeeld, kan hier geen ander licht op werpen. Zoals hierboven reeds opgemerkt is geenszins aangetoond dat de personen op de foto's, zoals u beweerde, homoseksueel zijn noch dat u een relatie met deze personen had / heeft. Hoe dan ook, dat u mogelijks discussies had met deze persoon kan ook niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van uw geardeheid.

Hetzelfde kan tot slot worden opgemerkt voor de chatberichten aangaande gesprekken tussen [I.] – uw beweerde ex-vriendje, en uw familie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-

status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Dit gebied omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija, Daquq.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Kirkuk behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen om de verspreiding van het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Kirkuk is van groot strategisch en economisch belang vanwege de aanwezige olievoorraden in de regio. De algemene situatie wordt in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische overheid, die intern ook verdeeld is door een politiek geschil over de provincie tussen de Patriotic Union of Kurdistan (PUK) en de Kurdish Democratic Party (KDP). De provinciehoofdstad Kirkuk en de regio's die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR) zijn zogenoemde betwiste gebieden.

Hoewel de Iraakse overheid sinds oktober 2017, na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum, de controle claimt over het volledige territorium van de provincie is de werkelijke situatie complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), Koerdische veiligheidsdiensten, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aan hen gelieerde lokale milities, en ISIS zijn allen aanwezig in de provincie. Verschillende etnisch-religieuze groepen in de provincie ondervinden discriminatie en in enkele gevallen geweld van de overheidstroepen, in het bijzonder door de overwegend sjiitische PMF. Sinds het haar territoriale controle over delen van de provincie verloor in 2017, opereert ISIS voornamelijk in en vanuit rurale en bergachtige gebieden, waar het kan profiteren van een gebrek aan permanent aanwezige veiligheidsactoren en het machtsvacuüm in de zogenaamde betwiste gebieden. De gebrekkige coördinatie en samenwerking tussen de ISF en de Koerdische veiligheidsdiensten over de ordehandhaving in de betwiste gebieden heeft zones doen ontstaan waarin ISIS kan opereren. ISIS heeft geen permanente controle over grondgebied in de provincie maar voert guerrillaoperaties uit om het staatsgezag te ondermijnen.

Het gros van de veiligheidsincidenten in Kirkuk vindt plaats in het kader van het conflict tussen diverse overheidsactoren en ISIS. Naast een aantal luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS, vonden er verschillende anti-terreuroperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS plaats, maar ook (asymmetrische) aanvallen van de terroristische organisatie op de ISF en PMF, en op burgers. In de provincie Kirkuk is ISIS vooral in en vanuit de districten Hawija en Daquq actief. De plattelandse en woestijngebieden, waar de veiligheidsdiensten beperkt aanwezig zijn, bieden de organisatie een zekere operationele bewegingsvrijheid. De door ISIS gebruikte guerrillatactieken resulteren in meer gerichte aanvallen en minder grootschalige aanvallen. De meeste acties van ISIS zijn gericht tegen de ISF en de PMF, waarbij echter ook burgerslachtoffers kunnen vallen, en gemeenschapsleiders zoals mullahs, mukhtars en stamhoofden. De acties van de organisatie vinden hoofdzakelijk plaats in rurale gebieden of op belangrijke verbindingswegen. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Gerichte aanvallen op burgers nemen hoofdzakelijk de vorm aan van moordaanslagen of kidnappings. Hierbij worden hoofdzakelijk personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken geviséerd. ISIS maakt zich daarnaast ook schuldig aan afpersing en het overvallen en intimideren van de landelijke bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Deze verschillende tactieken kunnen ook gebruikt worden om de landelijke bevolking uit bepaalde plaatsen te verdrijven of om hen te doen afzien van samenwerking met de autoriteiten.

In 2018 werd er aanvankelijk een toename van het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kirkuk vastgesteld, wat vooral te wijten was aan het toenemende aantal aanvallen van ISIS op leden van de ISF tijdens deze periode. Het aantal incidenten nam af in het laatste kwartaal van 2018 en stabiliseerde in 2019 op een relatief laag niveau. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste helft van 2020 stabiel op eenzelfde niveau. Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt voorts dat het aantal burgerdoden dat bij deze veiligheidsincidenten in 2019 te betreuren viel, eveneens beperkt bleef. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst niet op een relevante wijziging in het aantal burgerslachtoffers in de eerste helft van 2020.

In de loop van 2019 en de eerste helft van 2020 vonden in Kirkuk een aantal protestdemonstraties plaats. Deze waren beduidend kleinschaliger dan in Bagdad en het sjiitische zuiden van Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat hierbij doden vielen.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.7 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In het tweede kwartaal van 2020 was er een algemene daling in de terugkeer, deels als gevolg van de maatregelen genomen tegen de verspreiding van het Covid-19-virus. De totale terugkeerratio van IDP's uit de provincie Kirkuk bedroeg in juni 2019 76%. De terugkeerratio voor Kirkuk stad bedroeg toen 81%. Op 30 juni 2020 telde IOM voor de provincie iets meer dan 340.000 terugkeerders. De provincie telde toen ook 100.000 ontheemden, waarvan de helft intraprovinciaal. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling

worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren. De aanwezigheid van lokale milities kan een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Kirkuk afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel omwille van zijn homoseksuele geaardheid die in Irak nog steeds niet wordt aanvaard. Onder verwijzing naar algemene landeninformatie, zet hij uiteen:

“De verzoeker heeft bij zijn eerste verzoek tot internationale bescherming in zowel België als Nederland aangehaald dat zijn voornaamste vrees is om vervolgd te worden omwille van zijn geaardheid.

In de bestreden beslissing haalt de verwerende partij aan dat deze geaardheid een psychologisch karakter mist en enkel ontplooid wordt op seksueel gebied.

Verzoeker heeft altijd consistente verklaringen afgelegd over zijn seksuele geaardheid. Telkens gaf hij toe verschillende seksuele relaties te hebben gehad met mannen. Doordat één van deze relaties aan het licht kwam, nl. de relatie met [B.], is hij moeten vluchten.

De verzoekende partij gaat echter voorbij aan het feit dat, ongeachte of deze geaardheid zich enkel ontplooid op het seksueel gebied, dit voldoende is om te behoren tot de kwetsbare groep van mensen met een homoseksuele geaardheid.

Hoewel homoseksualiteit in Irak legaal is sinds 2003, worden homoseksuelen nu nog steeds geconfronteerd met zeer veel beperkingen en discriminatie. Ook het geweld tegen de gemeenschap blijft voortduren. Vaak worden zij het slachtoffer van kidnapping, ontvoering en zelfs moord. De autoriteiten roepen de ouders hiervan niet ter verantwoording, waardoor zij dit gedrag openlijk gedogen.

(...)

De gemeenschap wil enerzijds protesteren om hun rechten af te dwingen, maar zijn bang om zich openlijk te uitten en vervolgd te worden. Zij leven in constante angst en moeten hun leven in het geheim proberen te leiden.

(...)

Daarenboven is het bij wet verboden om buiten het huwelijk geslachtsgemeenschap te hebben. Personen die behoren tot de LGBTQ+ gemeenschap kunnen daardoor enkel platonisch hun geaardheid beleven, want een huwelijk tussen twee personen van dezelfde sekse is niet toegestaan in Irak. Een seksuele relatie tussen twee mannen is dus bij wet verboden.

(...)

Het feit dat verzoeker vooral seksuele relaties heeft is dus net het belangrijkste aspect waardoor hij een risico op vervolging of strafbaarstelling riskeert. De verwerende partij gaat hier in de bestreden beslissing volledig aan voorbij.

Daarenboven wordt de algemene perceptie in Irak rond de LGBTQ+ gemeenschap sterk bepaald door religieuze leiders en hun mening die zij hierrond verkondigen. Zij weigeren om enige rechten toe te kennen aan de gemeenschap en zijn van oordeel dat hun geaardheid in strijd is met de waarden en normen van de maatschappij.

(...)

Dat de algemene perceptie rond de LGBTQ+-gemeenschap nog steeds negatief is, werd pijnlijk duidelijk nadat de EU en andere buitenlandse missies in Irak de LGBTQ+ vlag uithingen. Het Iraakse Ministerie van Buitenlandse Zaken stuurde een verklaring uit, waarin zij stellen dat deze actie in strijd is met de morele waarden en nonnen van het land.

(...)

De meningen van de parlementsleden op de vlaggenkwestie waren ronduit vernietigend.

(...)

De verzoeker behoort aldus zeker tot een kwetsbare groep in Irak. Hij kan niet openlijk zijn geaardheid uitten en geen seksuele relaties beleven. De verwerende partij houdt geen rekening met dit aspect van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

In de bestreden beslissing trekt de verzoekende partij de precaire situatie waarin homoseksuele personen zich bevinden in Irak niet in twijfel. Zij erkent zelfs dat "het binnen de Iraakse context, waaromtrent homoseksualiteit effectief een groot taboe bestaat, moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens" (stuk 1, p. 4). Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij accepteert dat in Irak een reëel risico bestaat op vervolging omwille van de geaardheid. Doch houdt zij hier geen rekening mee in de bestreden beslissing. Verzoeker terugsturen naar Irak houdt dan ook een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Dit middel is gegrond."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker volhardt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft; omwille van zijn geaardheid vreest hij de vader en broer van B., een man met wie hij seksuele relaties had. Verzoeker overloopt de vier elementen van de vluchtelingendefinitie en licht toe:

"- Uiting van seksuele geaardheid - Homoseksualiteit in Irak

Dat er voor personen met een homoseksuele geaardheid een reëel risico op vervolging bestaat omwille van hun geaardheid wordt NIET in twijfel getrokken door de verzoekende partij.

Doch twijfelt zij aan de echtheid van deze geaardheid in hoofde van de verzoeker.

De verwerende partij baseert zich hier voornamelijk op het feit dat de verzoeker zijn geaardheid voornamelijk op seksueel vlak beleefd. Geconfronteerd hiermee gaf verzoeker meermaals aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat een liefdesrelatie te gevaarlijk was in Irak."

Hierna citeert verzoeker uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en vervolgt hij:

“Hij probeerde zijn seksuele lusten te stillen, maar schermde zich bewust af voor het gevoelsmatige. Verzoeker was van oordeel dat eenmaal hij een gevoelsmatige relatie zou aangaan met iemand, dit nog gevaarlijker zou zijn. Hij nam daarom (genoodzaakt) genoegen met enkele seksuele relaties.

Het is dan ook tegenstrijdig dat verwerende partij de precaire situatie in Irak voor homoseksuelen erkend, maar net omdat verzoeker zich beschermt tegen deze vrees geen geloof hecht aan zijn geaardheid.

De verwerende partij haalt aan dat de seksuele relaties van verzoeker zich afspelen op openbare plaatsen, zoals het dak van een woning, het werk of de auto. Verzoeker wenst hier echter graag te wijzen op het feit dat homoseksuele relaties niet gedoogd worden in Irak. Zijn ouders waren bovendien niet op de hoogte van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker kon dus onmogelijk zijn partners meenemen naar huis om daar de liefde te bedrijven. Hij werd gedwongen om andere alternatieven te zoeken. Deze relaties konden immers enkel plaatsvinden in het geheim. Vond de verzoeker dan een plaats op het werk of in de auto waar hij dacht niet betrapt te kunnen worden, dan greep hij zijn kans om toch een beetje zijn geaardheid te kunnen uiten.

Verder verwijst de verwerende partij naar de manier waarop verzoeker weet dat een ander persoon ook homoseksueel is. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wat af te tasten en bepaalde gedragingen te stellen, zoals het subtiel aanraken van de geslachtsdelen, om te zien hoe de andere persoon hierop zou reageren. De verwerende partij bestempelt deze handeling als “expliciet”, iets wat onmogelijk zou kunnen gelet op de Iraakse context. Verzoeker stelt deze handeling niet bij iedereen, maar enkel bij personen waarvan hij het vermoeden heeft dat zij homoseksueel zijn.

Hoe kan de verwerende partij hieruit afleiden dat de motieven van verzoeker niet waarachtig zijn? Iedereen beleefd zijn seksualiteit op een andere manier. Het is voor verzoeker ook onmogelijk om in Irak openlijk iemand te vragen of hij homoseksueel is, gezien dit angstvallig geheim wordt gehouden. Ook kan verzoeker zich bijvoorbeeld niet op homoseksuele datingsites begeven in Irak. Hij moet zich dus beperken tot subtiele handelingen.

Daarnaast heeft verzoeker de verwerende partij op de hoogte gebracht van verschillende homoseksuele relaties die hij ondertussen in België en Nederland heeft beleefd. Het is duidelijk dat zijn seksuele relaties deel uitmaken van zijn persoonlijkheid. Had de verzoeker zijn geaardheid enkel “verzonnen” ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming, dan kan worden aangenomen dat hij absoluut geen relatie meer zou aangaan eenmaal hij in Europa is aangekomen.

Ook op dit moment heeft verzoeker nog steeds een relatie met een transgender uit Nederland.

Zij partner komt regelmatig op bezoek in België. Doordat verzoeker zich hier in Europa beter beschermd voelt, durft hij ook verder te gaan dan louter het seksuele aspect van een relatie: “Hier heb ik liefde gezien en gesmaakt. Met bijvoorbeeld met [K.]” (stuk 19, notities persoonlijk onderhoud van p.27).

Verzoeker legde hier al het mogelijk bewijsmateriaal neer die hij in zijn bezit heeft. Hij legde foto's neer van zijn voorgaande partners, chatgesprekken alsook het identiteitsdocument van zijn huidige partner. Daarenboven legt hij een brief voor, geschreven door zijn huidige partner, die hun relatie effectief bevestigd. Echter wordt dit bewijsmateriaal door de verwerende partij afgedaan als “makkelijk manipuleerbaar en zonder bewijswaarde”. Het expliciete beeldmateriaal van verzoeker werd door verwerende partij niet aanvaard als bewijsmateriaal. Verzoeker trekt de verklaringen rond de geaardheid van verzoeker in twijfel. Het is voor de verzoeker echter onduidelijk welk bewijsmateriaal de verwerende partij verwacht opdat hij zijn geaardheid zou kunnen bewijzen. Het voorgelegde bewijsmateriaal wordt zonder meer afgedaan. Een seksuele geaardheid kan niet worden getest. Hoe kan de verzoeker zijn verklaringen ondersteunen anders dan met de voorgelegde documenten?

- *Tegenstrijdige verklaringen België - Nederland*

Verzoeker heeft toe dat hij bepaalde voorvallen wel vertelde aan de Nederlandse instanties en niet aan de Belgische instanties, en omgekeerd. De verzoeker heeft hier oprecht spijt van. Dat verzoeker er in het verleden voor opteerde om enkele zaken wel te vermelden en andere zaken niet valt perfect te verklaren vanuit de onzekerheid en de beïnvloedbaarheid die elke verzoeker om internationale bescherming typeert die een vreemd land binnenkomt. Verschillende bronnen bevestigen dat liegen in feite zelfs onlosmakelijk verbonden is met de procedure om internationale bescherming.

(...)

In het algemeen zal het gebruik van listen en leugens door de verzoeker om internationale bescherming diens algemene geloofwaardigheid aantasten. UNHCR is echter altijd van mening geweest dat “untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case” (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria, § 199).

Ter volledigheid wordt ook verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 augustus 2015 met nummer 150 548. In dit arrest werd fraude gepleegd door een Congolese verzoeker om internationale bescherming. De Raad besliste dat het CGVS de goede trouw legitiem in vraag kan stellen, maar dat er in dergelijk geval nog steeds onderzocht moet worden of de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

(...)

Rekening houdende met bovenstaande argumentatie is het duidelijk dat het beginsel "fraus omnia corrumpit" niet zonder meer kan worden toegepast.

Hoewel verzoeker verschillende gebeurtenissen en relaties aanhaalde, kan hier bezwaarlijk over tegenstrijdige informatie worden gesproken. Het zijn allemaal relaties die verzoeker had met mannen in Irak. Dit bevestigt net de geaardheid van verzoeker.

De kern van het verhaal, de problemen die zijn ontstaan nadat de seksuele relatie met zijn partner [B.] werd ontdekt, heeft verzoeker immers wél bij alle asielinstanties vermeld. Het is omwille van deze problemen dat verzoeker zijn land van herkomst is moeten ontvluchten. De andere seksuele relaties die hij omschreef werd in het geheim gevoerd. Niemand wist hiervan. Daarom had verzoeker hier ook geen problemen door. De verzoeker heeft aldus selectief geantwoord op de verschillende relaties die hij heeft gehad, maar dit doet absoluut geen afbreuk aan de vrees voor vervolging omtrent de relatie met [B.].

- Identiteitsdocumenten

Ter staving van zijn identiteit legde verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij zijn origineel nationaliteitsbewijs heeft afgegeven aan de Nederlandse asielinstanties. Zijn paspoort werd gestolen op de bus aan de Macedonische-Griekse grens. De verwerende partij geeft aan dat nergens uit het administratief dossier dat door de Nederlandse asielinstanties werd overgemaakt blijkt dat verzoeker zijn nationaliteitsbewijs heeft afgegeven.

De raadvrouw van verzoeker heeft het administratief dossier doorgenomen en kan enkel het rapport van het persoonlijk verhoor van 12 oktober 2016, de beschikking van 17 oktober 2016 en de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 10 november 2016 terugvinden.

In het administratief dossier van de Nederlandse asielinstanties wordt nergens twijfel geuit omtrent de identiteit van verzoeker. De Nederlandse beroepsinstantie gaf in haar uitspraak van 10 november 2016 zelfs uitdrukkelijk aan dat "verweerder heeft de identiteit, nationaliteit en herkomst van de eiser geloofwaardig geacht" (zie administratief dossier).

In deze documenten wordt nergens expliciet vermeld welke identiteitsdocumenten, zei het een kopie, door de verzoeker werden voorgelegd. Uit het administratief dossier kan eveneens niet worden afgeleid dat verwerende partij expliciet navraag heeft gedaan of de verzoeker zijn origineel nationaliteitsbewijs effectief heeft afgegeven en of dit nog in hun bezit is.

De verwerende partij heeft nagelaten om bijkomende handelingen te stellen om na te gaan of de verklaringen van verzoeker kloppen en of het nationaliteitsbewijs wel in de handen is van de Nederlandse asielinstanties. Zij heeft aan de verzoeker ook op geen enkel moment gevraagd of hij dit kon nagaan of enig bewijs hieromtrent kon verschaffen.

De verwerende partij schendt hier het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaalde de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht alsook haar materiële motiveringsplicht."

Verzoeker wijst er verder op dat hij als homoseksueel behoort tot een specifieke sociale groep. Hij legt uit:

"De verzoeker is homoseksueel. Dit vormt zonder twijfel een fundamenteel kenmerk van de identiteit van verzoeker. Gezien hij dit niet gekozen heeft én dermate fundamenteel dat onmogelijk kan verwacht worden dat hij dit zal opgeven. Aan het eerste element is bijgevolg voldaan.

Hoewel homoseksualiteit sinds 2003 legaal is in Irak, wordt het in de praktijk niet getolereerd. Personen die behoren tot de LGBTQ+ gemeenschap worden er systematisch vervolgd. Er kleeft dan ook een bijzonder groot stigma op deze groep (zie eerste middel). Bijgevolg is aan ook aan het tweede element voldaan."

Daar ook de religieuze leiders in Irak het uiten van homoseksualiteit niet dulden, kan verzoeker niet rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij voert aan dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, gelet op de preciaire veiligheidstoestand.

Hij wijst op de nood aan een beoordeling van de actuele situatie en zet onder verwijzing naar algemene landeninformatie uiteen:

“De algemene veiligheidssituatie in Irak is nog steeds problematisch. Het land wordt met verschillende soorten geweld geconfronteerd. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en uit de COI Focus blijkt dat de situatie in Irak in het algemeen het afgelopen jaar zeer gespannen is geweest. Dit is te wijten aan de politieke crisis, de aanhoudende protesten tegen de economische situatie en de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran.

(...)

De terreurgroep Islamitische Staat (IS) maakt gebruik van de coronapandemie en het verminderde vermogen van de Iraakse regering om terrorismebestrijdingsoperaties uit te voeren. De terroristische groepering heeft haar aanvallen de afgelopen maand opgevoerd.

(...)

De heropleving van de IS komt op een moment dat de situatie in Irak bijzonder onrustig is. Sinds begin oktober 2019 is het Iraakse volk begonnen te protesteren tegen de corrupte regering. De protesten begonnen in Bagdad, maar verspreidden zich snel over het hele land. De protesten duren tot op de dag van vandaag voort. Helaas zijn de protesten ook zeer tumultueus. Sinds het begin van de protesten zijn bijna 600 demonstranten overleden. Daarnaast werden 35 activisten gedood door middel van “target killings”.

(...)

Irak heeft dus nog een lange weg te gaan voordat het de enige vorm van stabiliteit heeft bereikt.

Volgens Dr. Abbas Kadhim, directeur van het Iraq Initiative van de Atlantic Council, een denktank voor internationale betrekkingen, staat de nieuwe Iraakse regering voor vijf onmiddellijke uitdagingen.

(...)

Er is echter nog een lange weg te gaan. Buitenlandse diplomatieke missies zijn een van de belangrijkste doelwitten van het IS. Deze aanvallen doden veel onschuldige Iraakse burgers.

(...)

Daarenboven wordt het land regelmatig geplaagd door zelfmoordterroristen.

(...)

Gelet op het bovenstaande staat het vast dat verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Irak, een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2 Vw. zou lopen.

Het staat vast dat de algemene veiligheidssituatie in Irak nog steeds heel gevaarlijk en onstabiel is. Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst zou dus inhouden dat men verzoeker terugstuurt naar een land waar hij een bijzonder groot risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande dient in aanmerking te worden genomen dat de actuele veiligheidssituatie de regio van herkomst van verzoeker nog steeds precair is. Bijgevolg dient in elk geval de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 §2, c) worden toegekend aan verzoeker.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift:

3. CEDOCA, COI Focus - Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak, 20 maart 2020, p. 108-109;
4. Politico, How the Islamic State Feeds on Coronavirus, 8 april 2020;
5. New York Times, ISIS attacks surge in Iraq Amid debate on U.S. Troop levels, 10 juni 2020;
6. Al Jazeera, Country has no future: Iraqi protester killed at Baghdad rally, 25 mei 2021;
7. Atlantic Council, Challenges for Iraq's new government under Mustafa Al-Kadhimi, 22 april 2020;
8. Al Jazeera, Iraq: five civilians killed in Baghdad rocket attack, 28 september 2020;
9. A1 Jazeera, Rocket barrage targets Iraqi base hosting US contractors, 4 mei 2021;
10. A1 Jazeera, Multiple rockets hits Iraqi airbase, wounding two soldiers, 18 april 2021;
11. A1 Jazeera, Deadly explosion rocks Iraq's Sadr city, 15 april 2021;
12. Human Rights Watch, Iraq: cleric's call against anti-LGBT violence, 18 augustus 2016;
13. Human Rights Watch, World report 2021 : Iraq - events of 2020, 2021;
14. Asharq Al-Awsat, Iraq condemns EU mission for displaying LGBTQ flag, 18 mei 2020;
15. Alarabiya News, Iraqi Shia cleric Muqtada al-Sadr says gay marriage caused coronavirus, 28 maart 2020;
16. Middle East Eye, LGBTQ activists in Iraq will not hesitate to keep on protesting despite threats. 1 oktober 2020;
17. UNHRC, UNHCR guidance note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity, 21 november 2008;
18. Open Democracy, 'Bogus' asylum seekers? The ethics of truth-telling in the asylum system, 26 oktober 2016;
19. notities persoonlijk onderhoud van 23 februari 2021.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt op 14 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

20. Human Rights Watch, Human Rights Watch Country Profiles: Sexual Orientation and Gender Identity, 23 april 2021;
21. VOA, LGBTQ Members Face Threats in Iraqi Kurdistan, 9 april 2021;
22. The New Arab, Incognito mode: Iraq's LGBTQ+ community celebrates Pride Month virtually in fear of becoming a 'target', 22 juni 2021;
23. VO A News, Islamic State Resilient as Ever in Iraq, Syria, 26 juli 2021;
24. Stars and Stripes, ISIS remains a persistent 'low-level' threat in Iraq and Syria, US report says, 4 augustus 2021;
25. CNN, ISIS claims responsibility for Iraq suicide attack that left dozens dead, 20 juli 2021;
26. DW, Iraq: 'Islamic State' attack on funeral leaves several dead, 31 juli 2021;
27. documenten van verzoeker m.b.t. zijn procedure om internationale bescherming in Nederland.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door zijn broers of door de vader van B. omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

6.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat homoseksuelen een sociale groep vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld.

Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van deze persoon niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad *“een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit”* dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen, zoals de verwerende partij terecht stelt.

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie die verzoeker toevoegt genoegzaam dat homoseksuelen in Irak worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Blijkens de bestreden beslissing wordt er evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid, met name zijn homoseksuele geaardheid.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekkingskracht tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8).

Waar verzoeker aangeeft dat het feit dat een geaardheid zich heeft enkel heeft ontplooid op seksueel gebied, voldoende is om te behoren tot een groep van mensen met een homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System, 2018, p. 179). Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is.

De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd. De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

6.3. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de Iraakse samenleving.

Op basis van een aantal pertinente vaststellingen waarover hij zeer omstandig motiveert, besluit de commissaris-generaal terecht dat verzoeker vage, weinig doorleefde en stereotiepe verklaringen over (de ontdekking en ontwikkeling van) zijn seksuele geaardheid aflegt.

Daarbij valt vooreerst op dat de verzoeker voornamelijk verwijst naar het louter fysieke, seksuele aspect van zijn voorgehouden geaardheid, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“U gevraagd hoe u zich voelde in verband met de gewaarwording, en de verdere ontwikkeling van uw geaardheid, antwoordde u steeds ontwijkend en beperkte u zich voornamelijk tot het refereren naar het louter fysieke (seksuele) aspect. Doorheen het hele persoonlijk onderhoud maakt u nergens ook maar enig gewag van echte ‘homoseksuele’ gevoelens noch blijkt dat uw aantrekking tot mannen zich verder zou uitstrekken dan een louter seksuele drang. U wekt sterk de indruk dat uw interesse in mannen alleen een fysieke kant heeft, en geen psychologische component. Zo verklaarde u telkens wanneer u een jongen zag, seks te willen hebben. Wanneer u volwassener werd, voelde u meer en meer een neiging om “meer seks” te hebben met een jongen (CGVS p. 20). U verklaarde, wanneer u een aantrekkelijke man zag, het gevoel te hebben dat u seksuele gemeenschap met hem wilde hebben, met hem naar bed wou gaan, dat hij u mocht penetreren of dat u seks met hem wou hebben (CGVS, p. 19). Op de vraag of er nooit gevoelens aan te pas kwamen, antwoordde u negatief. Volgens u was alles zonder liefde en gaat het puur over seks omdat iedereen hongerig is (CGVS, p. 20). U verklaarde dan wel dat (dergelijke) gevoelens in Irak taboe zijn en er geen vrijheid hierrond bestaat (CGVS, p. 20). Dat het in een conservatieve samenleving, zoals de Iraakse, niet toegestaan noch aanvaard wordt dergelijke gevoelens te uiten, betekent logischerwijs niet dat u deze gevoelens niet zou / kan hebben.

Wanneer gepolst werd naar uw ervaring met de gewaarwording van uw geaardheid, bleven uw antwoorden weerom steken bij het seksuele. Verder dan verklaren dat u, wanneer u een jongeman zag met een mooi lijf, scenario’s creëerde om seks met hem te hebben en dat u verlangde om naar bed met hem te gaan, kwam u niet (CGVS, p. 21). U geconfronteerd met het feit dat u aanhoudend refereert naar het seksuele, en niets meer, bleef u weerom heel erg aan de oppervlakte en kon u nergens concreet uitweiden hieromtrent. U antwoordde vaagweg dat dit effectief zo is, want denken over liefde zou rampzalig zijn (CGVS, p. 21). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd nogmaals gepolst naar uw ervaring als homoseksuele man in Irak, in de periode gaande van de ontdekking van uw geaardheid tot uw vertrek uit uw land. Uw antwoord oversteeg weerom het fysieke niet. U merkte gewoon op dat u graag keek naar uw neef - die u verkracht had - wanneer hij naar het dak ging, zijn T-shirt uit deed en ging sporten. Want toen keek u naar zijn lichaam en wou u graag seks hebben (CGVS, p. 27).”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er redelijkerwijze mag worden verondersteld dat de ontdekking en verdere ontwikkeling van een homoseksuele geaardheid gepaard gaat met een scala aan verschillende gevoelens en dit te meer in een overwegend homofoob land waar een homoseksuele geaardheid als ‘afwijkend’ en ‘deviant’ wordt beschouwd.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals verklaarde dat een liefdesrelatie te gevaarlijk was in Irak. In deze herhaalt de Raad dat het gegeven dat het in de Iraakse conservatieve samenleving niet toegestaan noch aanvaard zou zijn om liefdesgevoelens te uiten, op zich niet betekent dat verzoeker zulke liefdesgevoelens niet zou of kan hebben. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat dit gevoelsmatige aspect ook ergens in verzoekers antwoorden naar voor zou komen. De vaststelling dat verzoeker voortdurend en expliciet verwijst naar het fysieke/ seksuele aspect doet dan ook de nodige vragen rijzen over zijn voorgehouden geaardheid.

Het enige gevoel dat verzoeker doorheen zijn onderhoud vermeldt, is een gevoel van angst wanneer hij ‘met een man bezig was’, angst dat hem iets zou kunnen overkomen (NPO, p. 21). De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: *“Echter, uw verklaringen over de manier waarop en de plaatsen waar u seksuele betrekkingen zou hebben gehad in Irak – met uw neef op het dak van uw woning in het bijzijn van uw andere familieleden die daar aan het slapen waren, met twee onbekende mannen in een kleedhokje van het zwembad waar u werkte, met uw collega [B.] op uw werkplaats toen u hem, na een arbeidsongeval, hielp en met een ‘vriend’ in de wagen op een openbare weg (CGVS, p. 20, p. 23 & p. 2 + zie infra) – spreken deze gevoelens van angst ten stelligste tegen. Dat het merendeel van de momenten dat u gemeenschap had met mannen zich in de openbare sfeer afspeelden is geenszins aannemelijk, dit nét gezien de Iraakse context waarin homoseksuele relaties en/of gemeenschap - zoals u zelf trouwens meermaals aanhaalde - tot uw dood zou kunnen leiden (CGVS, p. 23 & p. 30). Dat u bovendien, wanneer u over uw ervaringen en seksuele contacten praatte, ook niet bleek stil te staan bij de inconsistentie van uw verklaringen tart, gezien de context waarin u leefde, verder alle verbeelding (CGVS, p. 26).”*

Verzoekers betoog dat hij zijn seksuele lusten probeerde te stillen maar zich bewust afschermd voor het gevoelsmatige omdat dit nog gevaarlijker zou zijn en hij daarom genoeg nam met enkel seksuele relaties, kan gelet op wat voorafgaat dan ook geenszins overtuigen. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen

dat hij zich beschermt door zijn gevoelens af te schermen, wanneer hij tegelijkertijd aangeeft niet terug te deinzen om in de openbare sfeer seksuele gemeenschap te hebben met mannen.

Verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog aan moeite te hebben met het uiten van zijn gevoelens waarbij hij verwijst naar de moeilijkheden om hiervoor in Irak begeleiding te zoeken of iemand te vinden om over deze zaken te praten (NPO, p. 21). Dat het binnen de Iraakse context, waar omtrent homoseksualiteit effectief een groot taboe bestaat, moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens, kan zeker worden aangenomen. De commissaris-generaal merkt evenwel terecht op dat indien verzoeker effectief, omwille van zijn herkomst uit Irak en de heersende waarden en normen die hem daar werden opgelegd, zodanige problemen zou hebben om zijn voorgehouden (homoseksuele) gevoelens te uiten, het ten zeerste verbaast dat verzoeker, weerom in het licht van de geldende waarden en normen die hij in Irak meekreeg, er dan totaal geen moeite mee lijkt te hebben om herhaaldelijk en zonder schroom te verwijzen naar, én zich zelfs te beperken tot, het fysieke/seksuele aspect.

6.4. Verder komen verzoekers verklaringen over de manier waarop hij in Irak zijn seksualiteit zou hebben beleefd weinig aannemelijk voor.

Zoals reeds vermeld, dat het merendeel van verzoekers voorgehouden seksuele contacten zou hebben plaatsgevonden in de openbare sfeer, soms in de dichte nabijheid van anderen, is weinig aannemelijk, net omdat de kans op betrapting heel groot was en gezien de Iraakse context waarin homoseksuele relaties en/of gemeenschap – zoals verzoeker zelf trouwens meermaals aanhaalde – tot zijn dood zou kunnen leiden (NPO, p. 23 en 30). Verzoekers betoog dat hij onmogelijk zijn partners kon meenemen naar huis en dat zijn relaties enkel in het geheim konden plaatsvinden, doet geen afbreuk aan voormelde bevindingen, daar hij wel degelijk aangeeft seksuele contacten te hebben gehad in de openbare sfeer.

Voorts stelt de commissaris-generaal terdege vast dat wat betreft verzoekers verklaringen over de manier waarop hij andere mannen benaderde, dan wel zich vergewiste van hun gelijkaardige homoseksuele gevoelens, hij zich herhaaldelijk tegenspreekt en dat sommige van zijn verklaringen geenszins kunnen overtuigen, zoals hierna blijkt:

“Zo verklaarde u enerzijds dat u kon weten dat iemand anders homoseksueel is omwille van de blikken en de manier van kijken in elkaars ogen (CGVS, p. 16). Gepeild naar de concrete manier waarop u kan ontdekken dat iemand ook deel uitmaakt van de lgbq-gemeenschap kwam u niet verder dan te herhalen dat dit merkbaar is aan ogen (CGVS, p. 23). Dit strookt evenwel niet met wat u op andere momenten verklaarde.

Wat betreft de manier waarop u tot de vaststelling kwam dat [B.] en [F.] eveneens homoseksueel zijn, beweerde u dan weer dat ‘dit moest uittesten’. Uw vriend [B.] ‘testte’ u door te pas en te onpas zijn geslachtsdeel aan te raken en te kijken wat zijn reactie hierop was. Zo wist u dat hij ook voor de mannen was (CGVS, p. 20). Wat uw situatie met [F.] betreft, merkte u op dat ‘men normaal eerst een poging doet en als het lukt, is het goed en indien niet, dan zal de persoon zich wel terugtrekken’ (CGVS, p. 24). Los van het feit dat dit compleet indruist tegen uw hierboven aangehaalde beweringen, klemt dit ook volledig met uw beweerde gevoelens van angst en uw beweerde vrees voor uw leven wanneer het zou geweten zijn dat u homoseksueel bent. Ook rekening houdende met de Iraakse context kan het geenszins overtuigen dat u op een dermate expliciete manier zou te werk gaan.

Wat uw collega [N.] betreft, verklaarde u dan weer, helemaal in strijd met uw eerdere beweringen, dat u wist dat hij geen homoseksueel is, simpelweg omdat hij getrouwd was. Dit raakt kan noch wal, temeer daar u ook zelf op een gegeven moment uitdrukkelijk liet optekenen dat iemands burgerlijk staat niets te maken heeft met diens geaardheid. U hiermee geconfronteerd repliceerde u dat hij gewoonweg niet leek op een homo (CGVS, p. 27). Dat homoseksuelen, zoals u met uw uitspraak impliceert, puur op basis van uiterlijke kenmerken kunnen geïdentificeerd worden, houdt logischerwijs weerom geen steek. Dat u, wat Najid betreft, nog toevoegde dat u geen verdere stappen zette om te weten of hij homoseksueel is omdat u toch geen seksueel contact met hem wou (CGVS, p 27) – waarmee u bovendien nog maar eens uw eerdere bewering dat je het kan zien in iemands blik tegenspreekt – snijdt evenmin hout.”

Verzoekers betoog dat hij zich beperkte tot “subtiele handelingen” kan niet worden bijgetreden; het aanraken van een iemands anders geslachtsdeel kan in de Iraakse context, en in wezen in welke andere context ook, bezwaarlijk als “subtiel” worden aangenomen. Door vol te houden dat hij dit enkel deed bij personen van wie hij vermoedde dat ze homoseksueel zijn en dat iedereen zijn seksualiteit op een andere manier beleefd, brengt verzoeker geen ernstige elementen aan die anders doen denken over de weinige overtuigende manier waarop hij mannen zou hebben benaderd, en slaagt hij er evenmin in

om de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de wijze waarop hij zich vergewiste van hun gelijkaardige homoseksuele gevoelens te verklaren.

Waar verzoeker nog stelt dat het feit dat hij vooral seksuele relaties heeft, net het belangrijkste aspect is waardoor hij een risico op vervolging of strafbaarstelling in Irak riskeert, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande juist blijkt dat zijn verklaringen over zijn vermeende seksuele relaties niet aannemelijk worden bevonden, gelet op de Iraakse context.

6.5. Uit het geheel van de voorgaande bevindingen in punten 6.3 en 6.4 blijkt dat verzoeker niet in staat is om coherente, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen over (de ontdekking, ontwikkeling en beleving van) zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker, hoewel hem meermaals de mogelijkheid werd geboden, er niet in slaagt om consistente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over het proces van ontdekking, bewustwording en acceptatie van zijn beweerde seksuele gerichtheid, wat deze gerichtheid voor hem heeft betekend, de wijze waarop hij daarmee is omgegaan en welk invloed dit heeft gehad op de manier waarop hij uiting heeft gegeven aan zijn seksuele gerichtheid, met name de vermeende seksuele relaties. Gelet op de omstandigheid dat in Irak homoseksualiteit niet wordt aanvaard in de maatschappij, mag aan deze verklaringen een zwaar gewicht worden toegekend. Het geheel aan verzoekers vage, summiere, incoherente, tegenstrijdige en opvallende verklaringen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld.

6.6. Daarbij benadrukt de Raad dat verzoekers vraag om internationale bescherming ook in Nederland meermaals werd geweigerd omdat zijn verklaringen over zijn voorgehouden geaardheid, en bijgevolg ook de problemen die hij omwille van zijn voorgehouden geaardheid zou hebben gekend, ook daar onaannemelijk en onsamenhangend werden bevonden.

Zo werd er ook in Nederland reeds in het kader van zijn eerste verzoek aldaar gemotiveerd dat verzoeker aanhoudend enkel het louter fysieke/seksuele aspect aanhaalde als identificerend voor zijn voorgehouden homoseksuele gerichtheid maar er op geen enkel moment in slaagde consistent of geloofwaardig uit te wijden over zijn (bevinding van zijn) geaardheid. Verzoekers eerste beroep tegen deze weigeringsbeslissing, d.d. 10 november 2016, werd ongegrond verklaard. Vervolgens werd ook zijn hoger beroep, d.d. 6 december 2016, ongegrond verklaard. Verzoekers tweede aanvraag om internationale bescherming, d.d. 11 augustus 2019, werd bij beslissing van 16 januari 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat hij hiertegen indiende werd op 10 februari 2020 ook ongegrond verklaard. Na het aanwenden van alle rechtsmiddelen in Nederland heeft verzoeker vervolgens Nederland verlaten (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, dossier Nederland).

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat de verklaringen die hij voor de Belgische asielinstanties aflegde op verschillende punten niet stroken met de verklaringen die hij op 7 maart 2016 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Nederlandse asielinstanties aflegde.

Zo blijkt dat verzoeker over de ontdekking en ontplooiing van zijn geaardheid alsook aangaande zijn vluchtrelaas, twee compleet andere verhalen heeft verteld, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt vastgesteld als volgt:

“Voor het CGVS verklaarde u dat u rond uw tien jaar verkracht werd door uw neef en dat dit een kantelmoment was voor uw bewustwording omtrent uw geaardheid (CGVS, p. 19). Wanneer u terugdacht aan dit moment werd u opgewonden en wou u het gevoel opnieuw beleven. Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd werd hoe u de ontwikkelingen van uw homoseksuele gevoelens ervaarde, antwoordde u dat dit puur ging over uw verkrachting waar u aan terugdacht en dat hieruit alle andere gevoelens ontwikkeld zijn (CGVS, p. 27). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u dat uw bewustwording aangaande uw geaardheid kwam wanneer u samen met andere mannen op de motorfiets zat. Wanneer een man achterop zat bij u op de motor en zijn handen rond u sloeg, wou u seks met hem hebben (zie verklaringen Nederland, toegevoegd aan blauwe map administratief dossier, p. 10). Verder kwam u hier ook op terug wanneer u door de Nederlandse asielinstanties werd gevraagd hoe u de ontwikkelingen van uw homoseksuele gevoelens had ervaren. U antwoordde weer dat dit enkel door het motorrijden

kwam (verklaringen Nederland, p. 12). Over de (beweerde) verkrachting door uw neef repte u met geen woord voor de Nederlandse asielinstanties.

Niet enkel over de bewustwording van uw geaardheid legde u tegenstrijdige verklaringen af maar ook over wat volgt. Zo verklaarde u bij het CGVS dat, toen u in Irak was, niemand op de hoogte was van uw geaardheid (CGVS, p. 22). Nadat u betrappt werd door de zus van [B.] keerde u kort terug naar uw huis en u vertrok u vervolgens direct, op eigen houtje, naar uw oom om van daaruit vervolgens Irak te ontvluchten. Uw familie stelde zich geen vragen bij uw vertrek naar uw oom noch zeiden zij hier iets op (CGVS, p. 26). Ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties verklaarde u daarentegen dat u, nadat u betrappt werd, uw broer inschakelde omdat u hoopte hulp van hem te krijgen daar hij u in het verleden ook met andere problemen al had geholpen (verklaringen Nederland, p. 7). U vertelde uw broer wat zich had voorgedaan en dat u betrappt werd en herhaalde nogmaals dat u hem op de hoogte stelde uit nood aan steun en hulp bij het vinden van een toevluchtsoord. Dit heeft de problemen vervolgens enkel verergerd. Uw broer stelde uw moeder op de hoogte waarna u met zowel uw broer als uw moeder discussies kreeg. Hierop volgend nam uw familie afstand van u (verklaringen Nederland, p. 7 & p. 17). Vervolgens zou uw moeder u afgezet hebben bij uw oom, een fanatieke salafist (verklaringen Nederland, p. 4). Dit specifieke gegeven betreffende uw oom haalde u op geen enkel moment aan tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Waar u bij het CGVS met geen woord repte over uw hobby/werk als duivenmelker, haalde u tijdens uw onderhoud bij de Nederlandse asielinstanties herhaaldelijk dit gegeven aan en u linkte dit bovendien aan uw homoseksuele activiteiten. Zo verklaarde u in ruil voor duiven seksuele betrekkingen te hebben gehad met een man (verklaringen Nederland, p. 21). Uw werk / hobby als duivenmelker zorgde er, volgens uw verklaringen in Nederland, overigens ook voor dat u aanvankelijk niet op het aanbod van [B.] om naar zijn huis te komen om seksuele betrekking te hebben, zou zijn ingegaan. Uiteindelijk ging u toch naar [B.] zijn huis en liet u uw duiven achter (verklaringen Nederland, p. 4). U expliciet gevraagd naar uw tewerkstellingen en uw leven in Irak vermeldde u ten aanzien van het CGVS nooit iets over uw 'werkzaamheden' met duiven, u sprak wel over uw reserme aan andere jobs (CGVS, p. 5) die u linkte aan uw homoseksuele activiteiten. Deze andere jobs, en de 'partners' die u tijdens de uitvoering van deze jobs leerde kennen, kwamen dan weer nergens voor in de verklaringen die u naar voorbracht voor de Nederlandse asielinstanties.

U mag dan wel zowel voor de Nederlandse als voor de Belgische asielinstanties gelijkaardige verklaringen afgelegd hebben over het bestaan van uw vriend [B.], over alle andere mannen en de plaatsen waar u met deze mannen seksuele betrekkingen had, bleek er ook geen consistentie terug te vinden in uw verscheidene verklaringen. Zo had u het voor de Nederlandse asielinstanties over bovengenoemde man met wie u seksuele betrekking had in ruil voor duiven alsook over een man waarmee u gemeenschap had in een voetbalstadion (verklaringen Nederland, p. 21). Echter, over [W.] en de tweede onbekende man waar u seksueel contact mee had in het zwembad, [F.], de klant van de garage en uw neef waarmee u meermaals gemeenschap heeft gehad (CGVS, p. 23) repte u met geen woord bij de Nederlandse asielinstanties. Omgekeerd werd er bij de Belgische instanties door u dan weer niet gesproken over de man met de duiven noch over de man in het voetbalstadion."

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat voormelde opmerkelijke tegenstrijdigheden de waarachtigheid van verzoekers verklaringen duidelijk verder op de helling zetten.

Dat verzoeker zowel ten aanzien van de Belgische alsook de Nederlandse asielinstanties verklaarde homoseksueel te zijn, kan hier geen ander licht op werpen. Mochten zijn verklaringen de waarheid betreffen, dan kan logischerwijs worden verondersteld dat verzoeker over de ontdekking, de gebeurtenis die hiertoe aanleiding zou gegeven hebben, de partners met wie hij 'relaties' had en de plaatsen waar hij deze 'relaties' had, eensluidende verklaringen zou afleggen ten aanzien van de Belgische en de Nederlandse asielinstanties, hetgeen echter niet zo is.

Verzoeker werd immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS letterlijk gevraagd of hij voor de Nederlandse asielinstanties dezelfde verklaringen aflegde als in België, waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p. 17). De bevinding dat verzoeker zodanig afwijkende verklaringen aflegt en de Belgische asielinstanties klaarblijkelijk tracht te misleiden wanneer hem uitdrukkelijk wordt gevraagd naar zijn verklaringen in Nederland – en aldus de kans om spontaan de afwijkende verklaringen aan te passen dan wel aan te geven waarom hij in Nederland een andere versie van de feiten gaf, onbenut liet – doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid van zijn relaas en de door hem voorgehouden vrees.

Waar verzoeker in het verzoekschrift toegeeft dat hij bepaalde zaken wel aan de Nederlandse instanties heeft verteld en niet aan de Belgische instanties en omgekeerd, maar dat dit te verklaren valt vanuit onzekerheid en beïnvloedbaarheid, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst naar literatuur hierover (stuk 18) maar laat na deze op zijn eigen persoon te betrekken. Hij legt nergens concreet uit waar-

om hij in Nederland en België verschillende verklaringen heeft afgelegd en kan deze tegenstrijdigheden dan ook niet dienstig verschonen of verantwoorden. Verder merkt de Raad op dat hier geen sprake is van een toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' zoals hij verkeerdelijk suggereert in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker erop wijst dat, ondanks tegenstrijdigheden, hij allemaal relaties aanhaalde met mannen in Irak hetgeen net zijn geaardheid bevestigt, verwijst de Raad naar punten 6.3. en 6.4. waar omstandig wordt toegelicht dat verzoeker vage, weinig doorleefde en stereotiepe verklaringen over (de ontdekking en ontwikkeling van) zijn seksuele geaardheid aflegt alsook dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zijn seksualiteit in Irak zou hebben beleefd, weinig aannemelijk voorkomen. Verder wordt hierboven aangestipt dat ook in Nederland herhaaldelijk werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zijn seksualiteit in Irak zou hebben beleefd, weinig aannemelijk voorkomen. Tevens blijkt bijkomend dat verzoeker over de ontdekking en ontplooiing van zijn geaardheid alsook aangaande zijn vluchtrelaas, compleet verschillende verhalen heeft verteld bij de Nederlandse en Belgische overheden.

Dat hij de kern van zijn beweerde verhaal, - de problemen die zouden zijn ontstaan nadat zijn seksuele relatie met B. werd ontdekt -, zowel in Nederland en België heeft vermeld, doet op geen enkele wijze afbreuk aan het voorgaande en volstaat geenszins om verzoekers beweerde homoseksuele gerichtheid aannemelijk te maken.

6.7. Dit geldt te meer waar de waarachtigheid van verzoekers beweringen nog bijkomend onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat verzoeker ook met betrekking tot de beweerde problemen die hij in Irak zou hebben gekend omwille van zijn relatie met B. en de gevolgen ervan, duidelijk niet in staat bleek een eensluidend verhaal uiteen te zetten, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt:

“Zo verklaarde u voor de DVZ dat de vader van [B.], na uw vertrek, langsging bij uw vader om te melden dat er een groot probleem aan de gang was (verklaringen DVZ volgend verzoek, vraag 5). Wanneer er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepolst werd naar de verdere ontwikkelingen of gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Irak, verklaarde u van niets iets te weten (CGVS, p. 28). Pas nadat u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de DVZ, bevestigde u dit. Echter, nu luidde het dat de vader van [B.] de wagen van uw broer beschoot. Uw broers zouden uw vader hiervan hebben ingelicht die op zijn beurt u hierover informeerde. Over een bezoek van [B.] zijn vader aan uw vader waarbij werd gemeld dat er ‘een groot probleem is’, had u het nu op geen enkel moment (CGVS p. 27 en 28). Dat u pas na confrontatie deze ernstige feiten vermeld maar dan niet eens in staat blijkt op een coherente manier te vertellen wat er zich precies afspeelde, is allesbehalve aannemelijk.

Dat u tot slot na uw vertrek geen verdere informatie heeft ingewonnen, en hiertoe ook geen enkele poging blijkt te hebben ondernomen, aangaande uw situatie en/of [B.] zijn situatie in Irak (CGVS, p. 29) doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich terdege zou informeren teneinde een zo goed mogelijk zicht te hebben op uw situatie, en eventuele risico's, ingeval van een terugkeer teneinde uw beweerde vrees zo goed mogelijk te kunnen duiden. Uw complete onwetendheid en nalatigheid u hieromtrent te (proberen) informeren, raken aan de kern van uw relaas en hollen uw geloofwaardigheid verder in ernstige mate uit.”

Door louter te volharden in zijn beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde relatie met B., brengt verzoeker geen concrete en objectieve elementen aan die hier een ander licht op werpen.

6.8. Verzoeker verwijst naar de verschillende homoseksuele relaties die hij in België en Nederland ondertussen zou hebben beleefd en stelt dat hij op dit moment nog steeds een relatie heeft met een transgender uit Nederland, met wie hij de *“liefde gezien en gesmaakt”* heeft.

Vooreerst merkt de Raad op dat de prints van foto's waar verzoeker zou staan afgebeeld met zijn beweerde ex-vriendje(s) in Nederland niets wezenlijks toevoegen aan zijn relaas, te meer daar het niet duidelijk is wie deze personen zijn met wie verzoeker op de foto's staat afgebeeld, uit de foto's evenmin kan blijken dat deze personen homoseksueel zijn noch wat verzoekers band is met deze persoon of personen, laat staan dat hij met hen een homoseksuele relatie zou hebben. Bijgevolg kunnen deze foto's een beweerde homoseksuele relatie met deze personen op geen enkele wijze onderbouwen. Deze foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen daar ze eenvoudig kunnen worden geënsceeneerd, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen worden geverifieerd.

Wat betreft de screenshots van gesprekken op facebook met verzoekers (beweerde) ex-vriendje “I.” in Nederland, wijst de Raad erop dat dergelijke gesprekken niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat

ze op sociale media eenvoudig kunnen worden geënceneerd en gemanipuleerd en bijgevolg evenmin garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt besproken.

Om deze redenen kan aan zulke conversaties maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze op zich niet om verzoekers verklaringen hierover als aannemelijk te beschouwen, laat staan voor waar aan te nemen. Dat het hier zou gaan om gesprekken tussen verzoeker en de persoon met wie hij op de voorgelegde foto's staat afgebeeld, kan hier geen ander licht op werpen. Dezelfde bemerkingen kunnen worden gemaakt over de chatberichten tussen I., verzoekers beweerde ex-vriendje, en verzoekers familie. Deze facebook-/chatberichten kunnen op zich een homoseksuele gerichtheid evenmin op overtuigende manier staven. Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, het gebrek aan enige objectivering en de zeer geringe bewijswaarde ervan, volstaan dergelijke sociale mediaberichten niet om de geloofwaardigheid van het relaas vast te stellen, laat staan een beweerde homoseksuele geaardheid op overtuigende manier te staven. Wanneer deze stukken, met hun zeer beperkte bewijswaarde, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de voorgaande bevindingen waaruit volgt dat verzoeker een homo-seksuele gerichtheid, als *“een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit”*, niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voert hierbij terecht aan: *“Hoe dan ook, dat u mogelijks discussies had met deze persoon kan ook niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van uw geaardheid.”*

Wat betreft verzoekers beweerde relatie met een transgender uit Nederland, blijkt uit de neergelegde verblijfstitel enkel dat een persoon genaamd J.H. een verblijfskaart heeft in Nederland. Waar verzoeker een print voorlegt van foto's waar hij zou staan afgebeeld met J.H., alias transgender K, merkt de Raad op dat het niet duidelijk is met wie verzoeker op de foto's staat afgebeeld, gelet op de discrepantie tussen deze foto's, enerzijds, en de foto op de verblijfskaart van J.H., anderzijds. Verder kan uit de foto's evenmin blijken dat deze persoon homoseksueel zou zijn noch wat verzoekers band is met deze persoon, laat staan dat uit deze foto's blijkt dat hij met deze persoon een homoseksuele relatie zou hebben. Bijgevolg kunnen deze foto's een beweerde homoseksuele relatie met J.H./K. op geen enkele wijze onderbouwen.

Wat betreft de ongedateerde brief die J.H./K naar het CGVS opstuurde, kan worden gelezen hoe zij elkaar zouden hebben leren kennen en vraagt deze persoon het CGVS om verzoeker te helpen met het toekennen van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat deze brief een weergave is van loutere verklaringen die niet afkomstig zijn van een objectieve bron. De verklaringen van J.H./K. omtrent de beweerde relatie worden overigens ook niet nader onderbouwd. De commissaris-generaal merkt terecht: *“Deze brief voegt ook niets wezenlijks toe. Opnieuw moet worden opgemerkt dat uit deze stukken op geen enkele manier kan worden afgeleid wie deze [J.H.] / [K.] is noch wat uw band met deze persoon is. Dat het hier aldus effectief om uw huidige partner gaat, blijkt uit niets.”* Het voorgelegd schrijven kan bijgevolg door eender wie zijn opgesteld en heeft dan ook geringe bewijswaarde, gelet op het subjectieve karakter ervan.

Verder stelt de Raad vast dat ook verzoekers verklaringen over zijn beweerde relatie met J.H./ K., een transgender, weinig doorleefd en oppervlakkig zijn. Hoewel verzoeker aangeeft met K. van de liefde te hebben geproefd en elkaar reeds 1,5 jaar te kennen, missen zijn verklaringen hierover een diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Wanneer verzoeker wordt gevraagd zijn gevoelens te beschrijven nu hij in het buitenland is, komt hij niet verder dan: *“Hier bijvoorbeeld, ga ik je vertellen als ik bij [K.] ben. Het is onmogelijk om dit goed en leuk gevoel te omschrijven, want ik zag niemand anders als ik bij [K.] ben. Ik hou heel veel van haar. Ik zie niemand anders rondom mij heen. Als zij bij mij is, verlies ik mijn concentratie. Op een dag zat ik een computerzaal in de opvang PlayStation te spelen. Toen [K.] bij mij kwam zitten verloor ik meteen mijn concentratie op het spel en ik kon niet verder spelen.”* (NPO, p. 21). Verzoeker vermeldt verder in zijn onderhoud dat zij van plan zijn een kind te hebben, dit kind op een goede manier op te voeden, in Nederland willen verblijven en hun leven *“leuk”* te maken (NPO, p. 29).

Verzoekers beschrijving van zijn beweerde liefdesgevoelens voor K. en hun toekomstplannen blijven aldus zeer beperkt, stereotiep en weinig overtuigend, voor een persoon die sinds 2016 in Europa verblijft en reeds geruime tijd zijn beweerde homoseksuele geaardheid in alle vrijheid heeft kunnen beleven. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker meer doorleefd kan duiden wat het voor hem betekent om in alle vrijheid een homoseksuele relatie aan te gaan en hoe hij deze gevoelens beleeft.

Alles samengenomen besluit de Raad dat verzoeker met voormelde stukken, gekenmerkt door hun zeer beperkte bewijswaarde, en beperkte verklaringen er niet in slaagt een daadwerkelijke relatie met een transgender aannemelijk te maken. Wanneer het voormelde wordt meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het

geheel van de voorgaande bevindingen en geen ander licht werpen op het besluit dat verzoeker een homoseksuele gerichtheid niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal overweegt verder nog terecht: *“De documenten betreffende uw asielprocedure in Nederland tonen aan dat u ginds (een) verzoek(en) om internationale bescherming indiende, niets meer en niets minder. Uw medisch attest toont voorts enkel aan dat u in de toekomst op gesprek mag bij een psycholoog in België. Dat u tot slot in het bezit bent van een visitekaartje van Arc-En-Ciel, en dit voorlegt, voegt ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Er is geeneens duidelijkheid over de manier waarop u dit kaartje in uw bezit kreeg, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat u persoonlijk met deze organisatie contact had omwille van uw eigen seksuele geaardheid en de problemen die u, omwille van uw geaardheid, in Irak zou hebben gekend.”*

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de door verzoeker voorgelegde stukken zonder meer worden afgedaan. Zij worden integendeel beoordeeld op hun bewijswaarde en inhoud en vervolgens meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verzoeker legde verder nog een USB-stick voor waar dezelfde foto's in kleur op staan, die hierboven reeds werden besproken. De USB-stick blijkt ook enkele video's met een man te bevatten, volgens verzoeker betreft het zijn ex-vriendje “I.” uit Nederland. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigt verzoeker dat de USB-stick beeldmateriaal van seksuele handelingen bevat (NPO, p. 16). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit videomateriaal niet aanvaardt als geldig bewijselement om verzoeker seksuele gerichtheid te staven. Er wordt terecht verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die erop wees dat de mogelijkheid dat nationale overheden aanvaarden dat asielzoekers video-opnamen van hun intieme handelingen overleggen, naast het feit dat zij niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben, afbreuk doet aan de menselijke waardigheid, waarvan artikel 1 van het Handvest de eerbiediging waarborgt. Bovendien zou het toelaten of aanvaarden, aldus het Hof, van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormen en zou dat er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 65-66). Aldus besluit het Hof van dat: *“Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests” om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen.”* (ibid., pt. 72).

Waar verzoeker betoogt dat het hem onduidelijk is welk bewijsmateriaal de verwerende partij dan verwacht opdat hij zijn geaardheid kan bewijzen, benadrukt de Raad dat verzoeker het best in staat is de gegevens te verstrekken die zijn eigen beweerde seksuele gerichtheid kunnen bewijzen en dat het aan hem is om alle elementen ter staving van zijn verzoek voor te leggen. Dat de commissaris-generaal vervolgens is gehouden om met verzoeker samen te werken voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek, doet hieraan geen afbreuk.

6.9. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan. Verzoeker heeft geen samenhangende en aannemelijke verklaringen afgelegd en zijn verklaringen zijn in strijd met beschikbare algemene en specifieke landeninformatie. Verzoekers algemene geloofwaardigheid is dan ook niet komen vast te staan zodat hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Gelet op wat voorafgaat en wordt besproken in punten 6.3 tot 6.8., besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele gerichtheid, in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit.

Verzoekers kritiek op de motieven die betrekking hebben op zijn identiteitsdocumenten (zie ook stukken 19 en 27), betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop, zowel in het verzoekschrift als in de aanvullende nota, dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid voldoende schragen.

Aangezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen in Irak omwille van zijn beweerde geaardheid en zijn beweerde relatie met B. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hem een

homoseksuele geaardheid wordt toegedicht of dat hij bij terugkeer naar Irak als homoseksueel zou kunnen worden gepercipieerd.

Verzoekers verwijzing naar de situatie en algemene perceptie van de LGBTQ+ gemeenschap in Irak en het gebrek aan overheidsbescherming, zowel in het verzoekschrift als in de aanvullende nota (stukken 12, 13, 14, 15, 16, 120, 21, 22) is niet dienstig nu hij er niet in slaagt zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen. Er is dan ook geen nood aan internationale bescherming om het beleven van een homoseksuele geaardheid te garanderen.

Verzoeker weet niet te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het gegeven dat zijn homoseksuele geaardheid, zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend.

7.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, met name de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 en EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021.

Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Waar hij verwijst naar de politieke crisis, de aanhoudende protesten tegen de economische situatie en de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, wijst de Raad erop dat deze elementen niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling

strijden. Waar verzoeker verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad, wijst de Raad erop dat dit type geweld evenwel evenmin kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Het betreft politiek geweld dat overigens doelgericht van aard is.

Waar verzoeker verwijst naar de aanvallen van terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit de bestreden beslissing dat met dit gegeven genoegzaam rekening werd gehouden maar terecht werd geoordeeld dat de positie van IS geenszins te vergelijken is met deze van voor haar opmars in 2014, dat de aanvallen van IS in wezen gerichte aanvallen betreffen en dat het aantal burgerdoden bij veiligheidsincidenten eerder beperkt blijft. Alleszins blijkt de mate van het geweld niet van die aard dat ieder burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om door het geweld te worden getroffen. De door verzoeker in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk is gesteund. Verzoekers verwijzing naar incidenten in Bagdad en Noord-Irak waar burgerdoden vielen is verder niet dienstig nu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld. Bij deze heeft de Raad rekening gehouden met de stukken die verzoeker hieromtrent bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegde (stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 23, 24, 25, 26)

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

7.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat betekent dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES